

Дамян Дамянов

Махмурлук

На Васил Сотиров

Снощи много яко се напих.
Както казват – чак до козирката!
„Главо, ти ми пречиш – промълвих. –
Свалям те за малко...“
И натагък
стана ясно: ясен хоризонт,
нищо че на свещ го наблюдавах,
ясен хялб, преглъщан с тъмен стон,
ясен ум, макар и помрачняващ...
Ясно бъдеще пред мен, макар,
заизкачвайки му стръмнината,
да се стрепнах в острия му старт,
та... си понамерих пак главата.
И дочух как, бог да я прости,
мама от отвъд ми се обади:
„С глътката внимавай, синко, ти!
В тъмното ѝ можеш да пропаднеш...“
Кой да слуша!
И без капка свян
викнах я: „Ела да ти наляя!
Мъчно ми е, не че съм пиян,
а че утре пак ще изтрезнея!“

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8530>]